

Contact & Bereikbaarheid

De geestelijk verzorgers zijn aanwezig van maandag tot en met vrijdag van 08.30 tot 17.00 uur. We zijn te bereiken via de telefooncentrale
T. 088-4597777.

Locatie Heerlen

Drs. Anco van der Vorm
E. a.vandervorm@zuyderland.nl
T. 06-83260426

Drs. Jeanne Rens
E. j.rens@zuyderland.nl
T. 06-83078409

Locatie Sittard-Geleen

Drs. Ben Simons
E. b.simons@zuyderland.nl
T. 06-82506733

Drs. Melanie Broos
E. m.broos@zuyderland.nl
T. 06-10680428

Secretariaat

Magda Huntjens-Paffen
E-mail: m.paffen@zuyderland.nl
Telefoon: 088-4597820
Bereikbaar maandag en donderdag tot 16.00 uur, woensdagochtend.

Algemeen mailadres
zingevingðiek@zuyderland.nl

Waar staan wij voor?

Wanneer ziekte en ziekenhuisopname u overkomen, kan dat gevoelens losmaken van onzekerheid, angst, somberheid, twijfel, eenzaamheid of verdriet.

Ingrijpende gebeurtenissen roepen soms vragen op over het bestaan en zingeving. Ze raken aan de levensvragen.

De geestelijke verzorgers van Zuyderland bieden u een luisterend oor en persoonlijke aandacht om gevoelens en gedachten te kunnen delen. Wij ondersteunen patiënten en naasten bij vragen rondom zingeving. Samen kijken we naar wat troostend en helpend kan zijn. Dit kan naast een gesprek ook het verzorgen van een passend ritueel zijn.

Vieringen

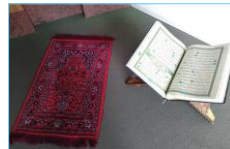
De eerstvolgende herdenkingsviering is op 29 september a.s.

Stilteruimte

In het ziekenhuis is een Stilteruimte voor iedereen 24/7 toegankelijk. Daar kunt u rustig zitten, een kaarsje branden of iets op schrijven. De stille ruimte is op de begane grond, ruimte 40, dichtbij het restaurant 't Wevertje in de hal.

Islamitische gebedsruimte

In het ziekenhuis is een islamitische gebedsruimte aanwezig. Deze ruimte bevindt zich op de tussenverdieping naast de kapsalon, ruimte 44.

aandacht

Zingeving & Ethiek locatie Heerlen

Stilteruimte; voorbij de maakbaarheid

Er wordt nauwelijks over gesproken, maar weet u dat Zuyderland MC zowel op locatie Heerlen als in Sittard een stilteruimte heeft? Niet zo lang geleden is de stilteruimte van Sittard zelfs opgenomen in een kunstroute en kregen wij als geestelijk verzorgers de vraag of we iets kunnen zeggen over de functie van deze ruimte. Een heel goede vraag. Het antwoord is echter niet in één zin te vatten.

De kern zit misschien wel in de kaarsen. In de stilte. In de kunst. Allemaal verwijzend naar iets on(be-)grijpbaars, naar datgene waar we nauwelijks woorden voor vinden.

De schilder en beeldhouder Joseph Cals geeft met zijn kunstwerken die in Sittard te zien zijn vorm aan een onderliggende essentie; aarde, water, licht, lucht. Het gaat over een kern.

In deze grote ziekenhuisorganisatie met al onze organisatorische inspanningen, noeste arbeid en soms harde werkelijkheid van wat niet meer kan, met onze hectiek, politiek, maatschappelijke verantwoordelijkheid met al onze pogingen om levens van mensen beter te maken, stuiten we ook op grenzen van wat maakbaar is.

De stilleruimtes bieden hiervoor onderdak, een onderkomen voor hart en ziel. Een plek om stil te worden, om bij jezelf te komen, stil te staan bij wat er bij je leeft...vrees en hoop, pijn en verlangen, vreugde en verdriet.. om dan weer op te staan, je weg weer verder te gaan en te doen wat je te doen staat.

Met de kracht van de verbeelding geeft Toon Tellegen meesterlijk eenvoudig taal aan waar geen woorden voor zijn en waar deze ruimte precies voor bedoeld is: ruimte voor wat er aan onze binnenkant leeft; dat het er – hoe het er ook maar uitziet - mag zijn en dat het tevoorschijn mag komen.

'Heb jij ook wel eens zo'n pijn in je angel, wesp?' vroeg de bij op een keer aan de wesp. 'Nee', zei de wesp, 'Maar pijn in mijn middel heb ik helaas wel. Heb jij die niet?

'Nee', zei de bij, 'Pijn in mijn middel heb ik nooit.'

'O', zei de wesp.

De dieren zaten bij elkaar aan de rand van het bos, naast de rivier, onder de wilg.

'Ik heb wel eens pijn in mijn snor', zei de walrus. 'Een soort doffe pijn. Alsof mijn snor bonst. Zo'n soort pijn.'

'En ik heb soms schildpijn', zei de schildpad. 'Vooral als ik op reis moet, s' ochtends vroeg'. Hij zweeg even. 'Het beste is om dan maar niet te gaan,' zei hij toen.

Het hert vertelde over de pijn in zijn gewei: 'mijn hele gewei lijkt dan wel in brand te staan, als ik dat heb.'

De slak zei dat hij nogal eens kramp in zijn steeltjes had, en de kameel vertelde over onaangename tintelingen in zijn bulten. Het nijlpaard zei: 'ik heb hier pijn.' Hij deed zijn mond open en wees naar binnen. Iedereen boog zich voorover om die pijn te zien maar het was te schemerig en te ver om iets te kunnen onderscheiden.

'Dat is jammer', zei het nijlpaard, 'want het is wel een interessante pijn'.

'Ik heb nooit pijn', zei de mier plotseling.

Het werd heel stil. Iedereen keek de mier met grote ogen aan.

'Pijn is onzin', zei de mier.

De eekhoorn dacht aan de pijn die hij soms binnen in zich voelde – hij wist nooit precies waar. Het was een verdrietige pijn, vond hij. Zou die pijn ook onzin zijn? dacht hij.

Het was een warme dag. De rivier glinsterde en iedereen zweeg en dacht aan zijn eigen pijn en vroeg zich af of die pijn wel echt was en geen onzin.

De zon daalde en de wind stak op. De rivier begon te kabbelen.

'Scheuten', zei de mier na een tijdje zachtjes, 'die heb ik wel eens. Als jullie dat pijn willen noemen, dan vind ik het goed.

Uit: Toon Tellegen – Misschien wisten zij alles. Alle verhalen over de eekhoorn en de andere dieren, Em. Querido's Uitgeverij B.V., 2003

Melanie Broos, geestelijk verzorger